

פרשת דברים

אהבת חינוך

והביא אבא היקר והאהוב רבינו יורם אברג'ל שזוהי בעצם עיקר העבודה הנדרשת מאיתנו בתקופת הגלות הקשה שבה אנו נמצאים - לסלק מליבנו את שנאת החינוך הנוראה, הגורמת לאדם להתנכל לזולת, לדבר עליו דברי לשון הרע ורכילות ולהוציא עליו דיבה, והגרוע מכל, לנסות להזיק לו בכל מיני דרכים, ובכלל זאת על ידי הלשנות ומסירות לשלטונות, רחמנא ליצלן מהעוון הקשה והחמור הזה.

כל אחד מאיתנו מחויב לטהר את ליבו מכל ההקפדות למיניהן שיש לו על כל מיני אנשים. גם אם מישהו באמת פגע בך, אל תעלה למיטה בלילה עד שתסלח לו על כך מכל הלב ותאמין באמונה שלימה שכל מה שקרה זה מאת ה' יתברך ובודאי כל מה שה' עושה - לטובה הוא עושה.

לכן תיקנו לנו רבותינו הקדושים לומר בסדר "קריאת שמע שעל המיטה": "רבונו של עולם, הריני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אותי, או שחטא כנגדי, בין בגופי, בין בממוני, בין בכבודי, בין בכל אשר לי, בין באונס בין ברצון, בין בשוגג בין במזיד, בין בדיבור בין במעשה, בין בגלגול זה בין בגלגול אחר, לכל בר ישראל ולא יענש שום אדם בסיבתי".

אדם שעולה למיטתו בלילה עם לב נקי מכל כעס וקפידה על אדם כל שהוא מעם ישראל, לאחר שהוא נרדם נשמתו עולה למעלה להיכלות העליונים ומתקבלת שם בכבוד גדול, ועליה אמר הפייטן ר' שמעיה קוסון זצ"ל (בפיוט "אודה לאל לבב חוקר") (ברוך הקודש: "ימצאה מעוטפת בזכיות ובתוספת כמו כלה מעולפת) מקושטת) תמיד בבוקר בבוקר". לעומת זאת, אדם שעולה על מיטתו כשליבו שחור כפחם מרוב שנאה, כעס והקפדות על כל מיני יהודים, לאחר שהוא נרדם נשמתו עולה למעלה ודוחים אותה בבזוז מכל ההיכלות העליונים, ועליה נאמר בפיוט הנ"ל (כפי שנמצא רק בחלק מהסידורים): "ימצאה מטונפת מעוונות ובתוספת כמו שפחה נחרפת תמיד בבוקר בבוקר". ה' יזכנו לאהוב כל יהודי בלב ונפש שבת שלום.

